บะหมี่..ได้จาก net เอามาเก็บไว้อ่าน

นำเสนอเมื่อ : 7 มี.ค. 2552

เรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง เราใช้ชื่อเรื่องนี้ว่า"บะหมี่น้ำพริ้นซาม"

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อ 15 ปีที่แล้ว วันที่ 31 ธันวาคม 2528 ซึ่งเป็นวันเสงพาแป้กาดอนรับปีใหม่ ที่ร้านบะหมี่ " ฮอกไก " บนถนนซับปิโปโร

กรุ๊กกินบะหมี่ไซบะในคืนวันสงพาแป้กาดอนรับปีใหม่นั้นเป็นประเพณีของชาวญี่ปุ่น ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้ราณบะหมี่ฮาดีในวันสุ้นปี " ราณฮอกไก" นี้ที่เกษกัน

ในวันดังแนนเรารูแทบทั้งวัน จนกระทั่งถึงเวลา 22.00 น. คนที่เริ่มน้อยลง โดยปกติแล้วบนถนนสายนี้ตนจะแนนหนัดไปจนถึงเชาตรู จนวันนี้ทุกคนจะตลุงรีบกลับบานเพื่อไปต่อนรับปีใหม่กัน ดังนั้นถนนสายนี้จึงมีความเริววาวปากลี เกนากของราณ "ฮอกไก" เป็นคนซื่อ และเกาลาเนื่อก็เป็นคนอ้อรอ้ทุ้ยอ้ย

ในคืนวันนั้นสงพาแป้กา พอถูกคนลูดทรายกลับไปบนจะนาแน่นนี้ก็จะปิดร้าน ประตูร้านก็ถูกเปิดออกอย่างเบาๆ มีผู้หญิงคนหนึ่งพาเด็กชายสองคน คนหนึ่งประมาณ 6 ขวบกับอีกคนหนึ่งประมาณ 10 ขวบเขามาในร้าน

เด็กชายทั้งสองคนสวมชุดกีฬาใหม่เยี่ยมเหมือนกันทั้งสองคน สวนหญิงคนนั้นสวมโอเวอร์โคท ลายสก๊อตเก่าๆ เชยๆ

"ขิญมังคะรับ" เกนากรองทักทายออกมา

หญิงคนนั้นหยุบาทอยาขูลากลัวว่า

"ขอบะหมี่น้ำดีสามไดไหมคะ" เด็กชายสองคนที่ถอนร้างหลังสบาทกันอย่างไม่ค่อยสบายใจนัก

"ได้คะ ได้คะ ทำไมะไม่ได้ล่ะคะ ขิญนั่งก่อนคะ"

เกานาเนื่อชูพาวกเขาไปนั่งที่โตะบอร์สองชิ้นก่านพง แล้วะโกนเมอกไปทางห้องครัวว่า

"บะหมี่น้ำพริ้นซาม"

บะหมี่ที่พริ้นซามนี้บูรพนี้แต่หนึ่งก่อน เก๋าแกดแล้วก็ไสบะหมี่ เพิ่มไปอีกครึ่งก้อน ต้มบะหมี่ให้ซามเบ๊อเริ่ม ทั้งเกานาเนื่อและสามเมลูกางก็ไม่รู้เรื่อง สามเมลูกนั่งลองชามบะหมี่กันกันอย่างเอร็ดอร่อย กินพลางพูดพลาง

"หามเยอะคริบ" ลูกคนพี่พูด

"ผมหากหนอยอีดีรับ" ลูกคนน้องพูดไปก็ดีบะหมี่ให้แม่กิน ไม่นานก็กินบะหมี่หมดซาม จ่ายเงินไปพริ้นรอยหาสิบเยน แล้วทั้งสามคนก็ซวา

"ขอบคุณมากคะ(ครับ) บะหมี่อร่อยมากคะ(ครับ)" พร้อมกับคอมตัวเล็กน้อยแล้วลาจากไป

"ขอบคุณมากคะ(ครับ) ลวัลดีปีใหม่คะ(ครับ)" ทั้งเกานาและเกาเนื่อลางก็กลาวขอบคุณ

*****

ทำงานไปวันแล้ววันเลาๆ ตั้งแต่เช้าจรดเย็น และแล้วก็ผ่านไปอีกพริ้นปี วันที่ 31 ธันวาคม ก็เวียนมาคบรอบปีอีกครั้งหนึ่ง ในวันสุ้งทายปีเก่า ราณบะหมี่ "ฮอกไก" ก็ยังคงยาดีและดูเหมือนจะขายดีกว่าปีที่ผ่านมา ลองจายายังคงมุ่งงานกันอย่างขาดขาย

และแล้ววันก็ผ่านมาจนถึงเวลา 22.00 น.กว่า ในขณะที่เกาเนื่อกำลังจะปิดร้านอยู่นั้น ประตูร้านก็ถูกผลักออกเบาๆ ผู้ที่เข้ามาก็ดีคือผู้ชายวัยกลางคนกับเด็กชายสองคน พอเห็นเสื้อโอเวอร์โคทๆ เก่าๆ และเขย

เกาเนื่อก็นึกขึ้นมาได้ทุ่ว่าเป็นลูกคาคนลูดทายในวันสงพาแป้กาของปีที่แล้วนั่นเอง

"ขอบะหมี่น้ำพริ้นซามไดมั้ยคะ"

"ได้คะ ได้คะ เชิญนั่งตามสบายนะคะ" เกานาเนื่อนำพวกเขาไปนั่งที่เดิมที่เคยนั่งเมื่อปีที่แล้ว โตะเบอร์สองตะโกนไปทางว่า

"บะหมี่น้ำพริ้นซาม" เก๋าแกรับคำพูดาง จูดเอาที่เพิ่งจะลับไปพาง

"ได้ครับ บะหมี่น้ำพริ้นซาม" เกานาเนื่อแอบไปดูที่ข้างหูของเกานาว่า "นี่ดาแก ต้มบะหมี่ให้พวกเขาดูซามไบไครวิ้ว"

"ไม่ได้ อาหัวยบนนั่นจะทำให้พวกเขาอายและไม่สบายใจได้รู้มั้ย"

ลูกิดิอบพลางแอ่วโยบะหมี่อีกครั้งถนลงไปในหมอที่น้ำกำลังเดือดพล่าน เดินไปยืนข้างกรรยาแล้วก็ยิ้มภรรยาก็พูดขึ้นว่า

"ยิ้มแรงซื่อ ๆ ทึ่ม ๆ ไม่มีกูเลยว้าซิดใจก็ดีเหมือนกันนะ"

ฝ่ายสามีเดินไปอ้กบะหมี่ซามใหญ่ที่กลิ่นหอมชวนกินซามนั้นแล้วให้ภรรยากไปให้สาม แมลูกสามแมลูกนั่งลองชามบะหมี่ ก็นั่งไปพลางคุยไปพลาง เสียงคุยของสามแมลูกดังขึ้งขุของลายาย

"หอยจังเลย...ยอดไปเลย...อร่อยจริงๆ "

"ปู่นี่สามารถก็ณบะหมี่ของราณฮอกไกได้ นับว่าไม่เลวทีเดียว"

"ถ่าปีหน้าสามารถมาก็ณได้อีกก็ดีนะสิ"

ก็มาเสร็จก็จายเงินไปพริ้นร้อยหาสิบเยน แล้วสามแมลูกก็เดินออกจากร้านฮอกไกไป

"ขอบคุณคะ(ครับ) ลวัลดีปีใหม่คะ(ครับ)" แมงาสหลังสามแมลูกกลเดินทางไป

*****

ลองจายาก็ยกเรื่องสามแมลูกามาพูดขำแล้วขำอีกใบโดะระหนึ่ง ในวันสิ้นปีของสามปีมานี้ กิจการของร้านฮอกไกดีมาก ลองจรายาจากที่ถูเขนไปถึงเวลาพุ่งกัน แสพลอด 21.00น.ไปแล้ว ลองจายาก็เริ่มกระวนกระวายขึ้นมาพุ่งถึง 22.00น. พลางวนในราณจาดูที่รับส่งเก๋าแล้วก็มุ่งกลายกันาดูกันไป

พอคนกลับไปหมดแล้วเจ้าของร้านทั้งสองก็ชวยกันเอาน้ำยาชาคาบหมี่ในรานที่เขียน ไว้ว่า "บะหมี่ซามละลองขอบ" ที่แขวนไว้ตามแห่งทั้งหมดพลิกกลับหลัง แล้วชวยกันเรียงในหมวา "บะหมี่ซามละรอหาสิบเยน"

30 นาทีกะนน เกานาเนื่อก็เอาน้ำยา "ของแถ" ไปวางไปนอุ่นบอชสอง

เหมือนกับวาจะเรียจนาจะแขาทำฤกลาออกจากการนเปไทมคแล้วก็ จะมาอยาวกันแหละ

22.30 น. ในที่สุดสามแมลูกก็ปรากฏตัวขึ้น พี่ชายสวมเครื่องแบบนักยยรมของรัฐแห่งหนึ่ง น้องชายสวมเสื้อแจคเก็ตที่ดูซะสวมเสื้อยืดกูดขุดขาดและไหลหลดดัง เด็กทั้งสองคนเข้ชื่นมาก สวนแม่เป็นแก้ยิ้มงดงามเดิมเหมือนเดิมเหตุเดิมเดิมเดิม

ได้จาก net เอามาเก็บไว้อ่าน